

אוצר הנפש

* **		
20:24	19:05	י-ם
20:27	19:21	ת"א
20:28	19:14	ח"פה
20:25	19:22	ב"ש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי הרב יצחק גינזבורג שליט"א

אוצר הסיפור

הבעש"ט החדיר אלוקות בכל דבר

יש סיפור שבאשר הבעש"ט היה ילד קטן הוא בא למקום הקליפות וצעק "יתפרדו כל פעלי און" וכל הקליפות נעלמו. איך הוא פעל זאת? כי כבר מינקותו קיים "וספרתם לכם" - זיכך את החומר שלו. מה פירוש?

הוא הכניס את הקב"ה לכל דבר. שוב, אין מקום ריק - או שמלא קליפות,

הבעש"ט אף פעם לא היה ילד

וברגע שאתה מכניס את הקב"ה כל הקליפות בורחות מעצמן, "יתפרדו כל פעלי און".

הדבקות והכנסת ה' למציאות פועלת את הגדילה, מגלה את מה שהיה כלול בהעלם אצל הילד הקטן. על כך כתוב שהבעש"ט אף פעם לא היה ילד - הגדלות של החדרת אלקות בכל מקום היתה בגלוי מהינקות שלו. כל פעם גדלים - מפנימים עוד מקיף לפנימי וממשיכים עוד מקיף חדש - עד שמגיעים למתן תורה.

(משיעור מוצאי א' אייר תש"פ)

אוצר הפרשה

חיים במודעות של וידוי

בפרשתנו, פרשת נשא, יש את מצות התשובה, מצוה רמה ונשגבה, שאם אדם עבר את הדרך ופגם וקלקל, השחית את דרכו, מה שלא יהיה, אין דבר העומד בפני התשובה, את הכל יכול לתקן, כמו הפתגם המפורסם, "אם אתה מאמין שאפשר לקלקל תאמין שאפשר לתקן". התורה אומרת זאת במלים "והתודו את חטאתם אשר עשו". על הפסוק הזה חז"ל אומרים שכל המתים טעונים וידוי. שהפירוש הפשוט הוא שאם יש אחד שהוא חייב מיתת בית דין, אז לפני שמבצעים את הגזר דין מות אומרים לו - תתודה. היות שמי שמתודה, גם שעבר את העברה הכי חמורה, ואפילו אם הוא שב בתשובה שלמה יקבל את המיתה, כי זה לא משנה את גזר הדין של בית דין של מעלה, אבל אומרים לו שאם יתוודה יש לו חלק לעולם הבא. אבל יש דיוק שלא כתוב ש"כל המומתים טעונים וידוי" אלא ש"כל המתים טעונים וידוי", ומכאן לומדים שכל מי שמת טעון וידוי, והרי כולם מתים. יש שם קדוש, סאל, שהוא ר"ת "סוף אדם למות", וכתוב "שוב יום אחד לפני מיתתך", אדם צריך לחשוב שמחר יעזוב את העולם הזה. צריך לקיים בעצמו "כל המתים טעונים וידוי", אז יש ענין כל הזמן להיות במודעות של וידוי ולקיים את מצות הוידוי.

(משיעור ד' אייר ע"א)

אוצר קצו

החידוש של ברכת כהנים לברכות "בחקתי"

הרבי שואל מה החידוש של ברכת כהנים לגבי כל הברכות שאמרנו בתחלת פרשת בחקתי? שם כתוב "ונתתי גשמיכם בעתם... ונתתי שלום בארץ... ונתתי משכני בתוכם" - ריבוי ברכות (ג הנ"ל כנגד עולמות, נשמות, אלקות כנודע). מה החידוש של ברכת כהנים? הרבי מסביר - שהתוספת היא בשנים. יש בברכת כהנים ודאי ברכה שלא היתה בפרשת בחקתי, ממד חדש. אי אפשר לומר שכל הברכות שבעולם, גם בגשמיות, כבר היה ב"אם בחקתי תלכו... ונתתי", כי אחרת - לשם מה ברכת כהנים? הדבר השני, שאולי יותר חשוב, שכל מה שהיה בפרשת "אם בחקתי" היה מותנה - "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם", הכל על תנאי, אז "ונתתי... ונתתי... ונתתי וגו'". אבל ברכת כהנים אינה מותנה - זה עיקר החידוש. ברכת כהנים היא לכל הצבור - צדיקים, בינונים ורשעים - שזוכה להתברך בברכת כהנים. חידוש מופלא. כל חידוש צריך גם את השני, חוץ ממה שלא מותנה צריך לומר שיש פה משהו חדש - וכנראה שהא בהא תליא, מכיון שלא מותנה אפשר להמשיך - ממד יותר פנימי, אתערותא דלעילא שאין שום אתערותא דלתתא מגיעה לשם.

(משיעור ז' סיון ע"ב)

אוצר התבונה

תורה-תפלה-תורה-תורה חדשה

הרבי אומר שכאשר לומדים מאמר חסידות כדי להתעורר לתפלה הלימוד הוא בגדול "אדעתא דנפשיה" ולא לשמה – לימוד כדי לתקן את הנפש על מנת להתפלל. כל תורה שאני לומד לצורך תיקון עצמי, בקדושה, היא תורה שלא לשמה. רק כתוב בחסידות שזו המדרגה הכי גבוהה של "שלא לשמה", שהיא בפירוש כדי לתקן את עצמי. התפלה היא "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך", למסור את עצמי לה' לגמרי, ואחריה אני יכול ללמוד תורה לשמה. מה השפיץ של לימוד תורה לשמה? לחבר קוב"ה עם התורה. "לשמה", לשם התורה, כדי לחבר אותה עם ה'. זו עיקר האמנות של היהודי, אמנות של חבור, עבודת

היחודים. יש עבודת הברורים ועבודת היחודים, ובשתייהן יהודי מצטיין. יהודי מצטיין בברורים, כי גוי לא יכול לעשות ברורים, אבל זו לא עיקר האמנות שלו. הוא טוב בלבר את המציאות, אבל הוא באמת מצטיין בעשית יחודים בעולם – עבודה שלעתיד לבוא. בכל אופן, התורה שלאחר מסירות הנפש של התפלה היא לשמה – לא כדי לרוות צמאונני לה', אלא כדי ליחד את התורה בה', לשם התורה ולשם קוב"ה.

הרבי רק אומר שבכך גופא יש שתי מדרגות: הוא אומר שהתורה שלפני התפלה היא תורה בבחינת "אותיות" (מה שהיה לפני מתן תורה), שייך לישראל ר"ת "יש ששים ריבוא אותיות לתורה". אבל התורה שלאחר התפלה היא תורה שמגלה את החכמה הפנימיות שבאותיות, ועוד יותר מכך – תורה שממשיכה ומגלה אור חדש, על דרך תורה

כל חוש
ההילוך של
חדש סיון הוא
לא להגיע
אלי, אלא
לצאת ממני,
מהאותיות
של התורה,
לפנימיות
התורה שמעל
האותיות

חדשה של מלך המשיח, שלמעלה מהחכמה שבתורה. הוא מסביר שיש בתורה בכללות שלש מדרגות: האותיות של התורה, וכך היא נמצאת למעלה. היות שחכמה היא חכמה ואור חדש הוא כתר שלמעלה מהחכמה, צריך לומר שהאותיות הן בינה. למעלה מכך החכמה שבאותיות, ולמעלה מכך אור חדש. כשממשיכים את האותיות זו עדיין רק המשכה לעורר את עצמי, "אדעתא דנפשיה". התורה שלפני התפלה היא תורה של "מאין באת" – אני בעצמי מושרש בתורה הזאת, שהרי יש ששים ריבוא אותיות לתורה ואני אחת האותיות. תורה שלא לשמה, בדרגה הכי גבוהה, היא בשבילי – לתקן אותי ולעורר אותי. אבל התורה שלאחר התפלה – אחרי התורה שלומדים סמוך לתפלה, צריך לצאת עם התורה הזו לעולם ולעשות בו משהו. התורה שאחרי התפלה היא התורה של "לאן אתה הולך" – תורה עם יעד. היעד הוא לצאת מעצמך. כל חוש ההילוך של חדש סיון הוא לא להגיע אלי, אלא לצאת ממני, מהאותיות של התורה, לפנימיות התורה שמעל האותיות – החכמה, התוכן הפנימי, האור שבתוך האותיות. אחר כך יש משהו עוד יותר גבוה, שנקרא אור חדש – הוא מהכתר, "אור חדש על ציון תאיר", תורה חדשה של מלך המשיח שהוא בבחינת "ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון".

לומדים מכאן שצריכים ללמוד לפני התפלה, לא פשוט אצל כולם. צריך תורה לפני התפלה, תפלה, ושתי תורות אחרי התפלה – גם חידוש (והרמז: תורה תפלה תורה תורה חדשה = 2665 = יה הוי' פעמים אדנ-י = 37, יחידה, בהשראה). אפשר לומר שהתורה שלפני התפלה היא חסידות. אחר כך מתפללים. אחר כך התורה שמיד לאחר התפלה היא כנראה נגלה – ללמוד פרק משניות או דף גמרא. אחר כך תורה חדשה, היא שוב חסידות, תורת משיח (המאחדת באיחוד אמיתי את הנסתר והנגלה של התורה) – עיקר האור חדש, להאיר את העולם כולו באור תורת אמת. שנזכה לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, נגלה ונסתר, הכל יחד.

(משיעור ז' סיון ע"ב)

אוצר קצר

אמנות שעשועי התורה

כתוב שכל העולם הוא "מעשה ידי אמן", והאמנות הכי יהודית היא איך לחבר עצמות במציאות, או בעולמות או בנשמות. לא עצם התהוות מעשה בראשית, אלא היכולת לחבר את ה' בעצמו ולהביא אותו למציאות שברא לכבודו. זו האמנות שלנו – לשם כך התורה נתנה לנו. "יהב חכמה לחכימין", כיון שיש לנו כזה חוש, נותנים לנו כלים לבצע אותו- התורה והמצוות.

אם כן, עיקר האמנות היהודית היא יחודים. נאמר עוד יותר פשוט ומחודד: אם כתוב "ואהיה אצלו אמן ואהיה שעשעים יום יום" סימן שקודם כל בשביל השעשעים גופא צריך להיות אמן. זו אמנות הגימטריאות. עוד לפני כל אמנות אחרת, צריך אמנות בשביל השעשועים. זה האמנות שבה מהכתר. לכן לא כל אחד רשאי לעשות גימטריאות, כידוע, אלא רק אחד שהוא ממש מומחה, אמן. לא לומדים זאת. גם אחרי הרבה שנים באוניברסיטה אין שום בטחון שתגיע למדרגה של "ואהיה אצלו אמן". בכל אופן, זה בגנים היהודים. מכך גופא ממשיכים לאמנות היחודים, לחבר את כולם יחד, כל החבורים שבעולם. (משיעור ז' סיון ע"ב)

אוצר הפתגם

מטרת הניסיון שהאדם יפקיר את עצמו לה'. ובעת הניסיון האדם צריך לסלק את שכלו ולהתקשר לקב"ה, ואז ממילא מתגלה שהכל היה רק אחיזת עיניים.

חג שבועות שמח

וקבלת התורה בשמחה ובפנימיות
לכל בית ישראל!